

Confesiuni

Nicolae Labiș

1

Mângâie-mi părul. Astăzi mi-i aspru și sărat.
Aproape-ntotdeauna a fost la fel, îmi pare...
De colburi nins, cu vânturi și ploii amestecat,
În zgura de la trenuri scâldat și-n stropi de mare.

Ce larg mă simt și lacom și niciodată plin!
Sorb prin pupile lumea și-n taină cu auzul,
Nepotolit ca-n fața paharelor de vin
Ce-mi scapără-n mustață stropi limpezi ca hurmuzul.

Am strâns atâtea drumuri în mine ca pe-un ghem,
Tam-tamuri de copite în mine aspre sună,
Dar tot mi-i dor de ducă, spre mine încă chem
Acele panglici albe pudrate-n colb de lună.

Mă las purtat de focul aprins sub placa frunții
Ca norii ce se lasă mânați de vijelii
Și dornici să cunoască atingerea cu munții,
Când trec prin brazi dau vamă și rup din ei fâșii.²
Am fost stup de poftă și de miere,
Îmi frângeam spre stele-n clinchet un genunchi,
Gândurile, mâinile ridicau tăcere
Și melancolie densă și putere
Spre multiplicata față ce mă cere

Pentru veșnicie, pentru înviere -
Veverițe albe lunecând pe trunchi.
Pentru ce acestea toate le mai spun?
Inima-mi, putea-voi astfel s-o îmbun?

Ai venit când toamna soarele-și sugea -
Astfel niciodată n-are să-i mai sugă
Razele-i lucide. - Și asemenea
Soarelui, plecasem pletele, a rugă.

Ai tras podul, poarta. Și zidiri roșcate,
Crenelări severe, iederi în apus,
Închizând atâtea fumuri inelate,
Purități de păclă strânsă sub lăcate,
Și vâltori de sânge cu ecou ce bate
În pereți de clopot ceruit, să-noate
Au pornit; și-n zarea zărilor s-au dus.

Și s-a stins în minte ultimul meu gând.
Parcă-mi ești alături încă. Până când?

Oh, dacă putea-voi iarăși să-mi dezdoi
Amândoi genunchii, cred că peste noi,
Mie semănându-mi, soarele și azi
Ar privi cenușa unde-ncepi să cazi
Neclintit ca-n vară din decisu-i unghi.

Dar pământu-mi leagă fragezii genunchi.³
Deci a venit și toamna cu palele-i tristeți
Și curg încete frunze și-s pașii mei înceți,
Pe-arginturile minții tresaltă întrebări,
Cum joacă pe icoană lumini de lumânări.

Și înghețate colburi pe vânt se zbat mereu.
Unui copil aseară i-au smuls înaltul zmeu,
Și-atârnă astăzi zmeul de-un fir de telegraf
Atât de mort acolo și zdrențuit de praf.

Iar oamenii-s mai singuri mișcându-se-ntre ei,
Le-a pus pe fețe toamna un vinețiu polei
Și se crispează răsul puțin câte puțin...
Studentei, de acasă i s-a trimis un vin,

Eu am băut dintr-însul. Era un vin modest,
Ca mămliga bună, ca pâinea de sub țest,
Și m-am gândit ce doruri adânci, ce tandru rit
A curs, în clipocirea acestui vin, topit,

Și ce reproșuri poate și nedormite nopți
Curg în lividul sânge al strugurilor copti,
Și vinul lăudându-l pleoapele mi-am strâns
Și nebăgat de seamă în mine surd am plâns.⁴
De ce-am crezut de-atâtea ori
Că-mi place-o floare numai dintre atâtea flori,
De ce-am crezut că o iubesc și-apoi
Găseam o altă floare cu foile mai moi?

Oh, cât de largă-i lumea: iubind și răspunzând
O caut și o mângâi fir după fir, pe rând,
Fără să-ntreb vreodată de și-a ivit doar mie
Gingașa crizantemă întreaga ei tărie.

S-o am întreagă-n mine, mi-ajunge doar o dată
Gingașa crizantemă să fie sărutată.
Mi-i dat de-aceea-n lume nicicând să nu fiu ram,
Ci alb noian de nour și liniște să n-am.⁵

POEZII ONLINE

Să observați că niciodată
N-am fost singur cu mine cum mulți au crezut.
Tot ce-am iubit, niciodată
N-am mistuit într-al timpului pașnic trecut.

Tot ce-am putut să privesc
Mi s-a părut din cale-afară
De crunt ori dumnezeiesc -
Nu i-am dat voie să moară.

Sub zenit
Am să fiu fericit
Când cineva,
Descifrându-mi litera și inima mea,
Va putea fi privit
Râzând, ori rânjind,
Ori plângând.